

[Sønderup.]

omegnen af 6 mill. kr. Ja, de antydninger, man giver, er meget forsigtige, og det er så sandelig også klogt, for der er ingen, der i dag kan have det mindste overblik over, hvad det kan komme til at koste i penge. Jeg har grund til at tro, at udgiftsbeløbet vil blive mangefoldigt større.

Må jeg lige i forbigående pege på, at i forholdet stat og kommune imellem sker der også en lille forskydning — den er måske ikke stor, men tendensen er der dog — til ugunst for kommunerne derved, at invaliderenten fremover efter 65 års grænsen også fortsat skal konteres som aldersrente og refunderes efter de for aldersrente gældende regler, og det er altså ensbetydende med, at kommunerne får forøgede udgifter, fordi de refusionsregler, som er gældende for kommunerne med hensyn til aldersrente jo er ugunstigere for kommunerne end dem, der gælder for invaliderente.

Det er godt med smidighed, men jeg tror, at det område, man her beskæftiger sig med, er af en så særartet karakter, at man ikke overfor det kan anlægge de samme synspunkter, som det kan være rimeligt at anlægge på andre områder, ja, at den opgave, man har stillet sig her, er praktisk talt uløselig, såfremt denne lovgivning skal holdes indenfor de rimelige rammer, man i sin tid har regnet med. Det kan jo blive så smidigt, at det hele ender i det rene kaos.

Jeg finder så meget mere anledning til at udtale mig således om hele dette forhold, som en så stor kapacitet som forhenværende minister Steincke, da han i sin tid beskæftigede sig med disse spørgsmål, jo havde et så klart blik for de vanskeligheder, der kunne rejse sig. Såvidt jeg ved, var det ham først og sidst umådeligt om at gøre, at de regler, der blev fastsat, var så klare og præcise som muligt, for at man derigennem kunne få en administration, som både var retfærdig og rimelig. Nu forlader man i høj grad de faste regler, man hidtil har haft, overlader i højere grad afgørelsen til skønnet og skaber også derigennem hos dem, der ikke opnår det, de søger om, en berettiget tvivl om, hvorvidt den afgørelse, der er truffet, kan siges at være saglig forsvarlig eller ej.

Det er meget muligt, at der er visse ting i denne lovgivning, som bør rettes, og jeg skal også erkende, at der er enkelte småting i forslaget, som tiltaler mig — jeg skal i så henseende navnlig pege på bestemmelserne om aftrapning og om, at man eventuelt kan lade renten hvile et års tid, uden at det skal være nødvendigt derefter at

sætte hele det apparat i gang, som man almindeligvis benytter for igen at kunne tildele rente. Og hvad angår de forskellige tillæg, kan jeg også finde, at der er en vis mening i de ændringer, der foreslås.

Men der er noget andet, som jeg gerne vil benytte lejligheden til at minde om, og det er det krav, der gentagne gange har været rejst fra forskellig side, gående ud på, at ikke mindst det offentlige i større udstrækning, end tilfældet hidtil har været, skal yde sit bidrag til at beskæftige de personer, som ikke er i stand til at gøre fuldtud fyldest på arbejdsmarkedet. Her synes jeg desværre, at man ikke i altfor høj grad tager de hensyn, som det kan være rimeligt og også fornuftigt at tage. De pågældende mennesker er uhyre vanskeligt stillet, og den opmuntring, man på forskellig vis kan give dem, skal man også yde dem, man skal også give praktisk udtryk for sin vilje til at hjælpe dem.

Jeg tror, den højtærede minister vil have fået indtryk af, at jeg har mine store betænkeligheder ved den forfusning, der efter min opfattelse gennem det foreliggende lovforslag vil finde sted af de kriterier, der hidtil har dannet grundlag for tilkendelse af invaliderente. Vi vil være med til at se på lovforslaget i et udvalg, men jeg vil — for at der ingen misforståelse skal være — forudskikke den bemærkning, at vi ikke vil gå med til at *jage* forslaget igennem. Vi vil være med til at give det en fordomsfri og saglig behandling, vi vil se på de områder, hvor der også efter vor opfattelse kan være anledning til at foretage ændringer, men vi kan ikke give tilsagn om, at vi ville være med til en så gennemgribende revision som den, der her stilles i udsigt, og navnlig kan vi da — som jeg sagde — ikke være med til den forflygtigelse, der efter vor opfattelse finder sted af de kriterier, der hidtil har dannet grundlag for tilkendelse af invaliderente.

Hans Thyge Jacobsen: Jeg kan på mit partis vegne tilsige den højtærede minister, at vi vil tage del i en behandling af det foreliggende lovforslag i et udvalg udfra en velvillig indstilling. Der knytter sig imidlertid til det hele visse betænkeligheder, som jeg kort skal gøre rede for.

Invalideforsorgen, som vi har den her i landet, må jeg anse for at være overordentlig betydningsfuld. Jeg ved ikke nogen anden social lovgivning, som jeg for mit vedkommende tillægger så stor betydning, men jeg har altid opfattet det sådan, at nerven i invalideforsorgen er bestræbelserne fra det